

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/148/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516010202
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2516010202.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a JUDr. Janky Klčovej, v trestnej veci odsúdeného I. D., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo dňa 5.6.2017, č. k. 16Nt/25/2016-39, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 5.10.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného I. D., nar. X.X.XXXX zamietla.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 5.6.2017, č. k. 16Nt/25/2016-39 súd rozhodol tak, že podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného I. D., nar. XX.XX.XXXX v U., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ilava, na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/51/2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote, bezprostredne po jeho vyhlásení, sťažnosť odsúdený, ktorú písomne odôvodnil vlastným podaním, ako i prostredníctvom obhajcu.

Z odôvodnenia sťažnosti odsúdeného vyplýva, že tento popiera, že by sa akýmkoľvek spôsobom podieľal na spáchaní trestného činu. Vytýka prvostupňovému súdu, že sa uspokojil s s jeho údajným vyhlásením o vine. Vytkol tiež orgánom činným v trestnom konaní manipuláciu a invetívny (presnejšie neuvedené) a to že im nešlo o objektívne zistenia. Priznanie obvineného nezabavuje orgány činné v trestnom konaní preskúmať okolnosti vzťahujúce sa na trestné konanie.

Obhajca odsúdeného v písomnom odôvodnení sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za nezákonné a domáha sa jeho zrušenia. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie neodôvodnil náležitým spôsobom. Napadnuté uznesenie nespĺňa zákonné a ústavné požiadavky na zrozumiteľné a presvedčivé odôvodnenie. Odsúdenému bola týmto odňatá možnosť konať pred súdom, pretože sa nemôže účinne brániť v odvolacom konaní, keďže nemôže skutkovo a právne argumentovať voči záverom prvostupňového súdu. Okresný súd sa v napadnutom uznesení vôbec nevenoval argumentácii obhajoby vo vzťahu k absencii aplikácie ust. § 36 písm. n) Trestného zákona. V dôsledku čoho bol odsúdenému uložený neprimerane vysoký trest. Rovnako sa súd nevysporiadal s námietkou nesprávnej právnej kvalifikácie konania odsúdeného, pričom súd nemal prijať vyhlásenie obžalovaného o vine. Poukázal na to, že výsluch svedka D. bol dôkaz, ktorý bolo potrebné v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého uznesenia vykonať, nakoľko išlo o dôkaz súdu skôr neznámy. Navrhol, aby tunajší súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smerujú voči výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

Napadnutým uznesením rozhodol okresný súd o žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2T/51/2015, ktoré sa právoplatne skončilo rozsudkom zo dňa 21. septembra 2015 sp. zn. 2T/51/2015, právoplatným 22. decembra 2015. Týmto bol I. D. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal, že vina odsúdeného bola v konaní, ktorého obnovy sa odsúdený svojim návrhom domáha, ustálená na základe vyhlásenia (vtedy) obžalovaného o vine podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, ktoré súd následne postupom podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku prijal a zároveň vyhlásil, že dokazovanie sa vykoná len v súvislosti s výrokom o treste a náhrade škody. Toto zistenie je plne v súlade so skutočnosťou vyplývajúcou z vykonaného dokazovania.

V tejto súvislosti sťažnostný súd uvádza, že vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré súd prijal neumožňuje, na základe neskôr predložených dôkazov, týkajúcich sa výroku o vine, obnoviť pôvodné trestné konanie a zrušiť výrok vine alebo o treste. Nevykonanie dokazovania o vine neumožňuje porovnať skôr vykonané dôkazy s „novými“ dôkazmi alebo skutočnosťami, na ktoré poukazuje odsúdený v tzv. obnovovacom konaní, jednoducho preto, že v „pôvodnom“ konaní žiadne dôkazy vo vzťahu k výroku o vine vykonávané neboli. Osobitný spôsob konania podľa § 257 Trestného poriadku dáva obžalovanému možnosť neuplatniť jeho právo na vykonanie dokazovania, ktorým mu má byť bez pochybností preukázané, že sa dopustil spáchania trestného činu. Na základe takéhoto jeho rozhodnutia potom môže súd rozhodnúť, že dokazovanie v tomto smere nevykoná. Jedným z následkov takéhoto rozhodnutia obžalovaného je i to, že neskôr nemôže argumentovať dôkazmi, ktoré je možné v „klasickom“ trestnom konaní, v ktorom sa vykonávanie dokazovanie o vine, uplatniť.

Prvostupňový súd správne uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia, že v „pôvodnom“ konaní boli splnené zákonné podmienky na prijatie vyhlásenia obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, s poukazom na výsledky dokazovania vykonané v prípravnom konaní a najmä na priznanie obžalovaného v prípravnom konaní, ako i iné dôkazy, na ktoré poukázal prvostupňový súd. Niet z čoho logicky a reálne sa domnievať, že by sa obžalovaný opakovane, pred rôznymi orgánmi verejnej moci priznával k spáchaniu trestnej činnosti, ktorú nespáchal, tak ako to tvrdí v konaní o povolenie obnovy konania, pričom podstata jeho návrhu na povolenie obnovy konania je založená na tejto skutočnosti (teda tvrdení, že skutok nespáchal).

Správne prvostupňový súd tiež poukázal na charakter mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je obnova konania, ktorý neumožňuje revidovať pôvodné skutkové a právne závery súdu len preto, že ich odsúdený považuje za nesprávne. Zákon nedáva možnosť súdu v tzv. obnovovacom konaní opätovne vyhodnocovať vykonané dôkazy a prehodnocovať právne závery. Týmto súd odpovedá i na sťažnostnú námietku obhajcu odsúdeného, ktorá sa týka nesprávneho použitia ustanovení Trestného zákona o poľahčujúcich okolnostiach.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je rozhodnutie prvostupňového súdu správne. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo prijatiu napadnutého uznesenia, toto bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a odsúdenému bola daná možnosť reálne uplatniť jeho práva.

Preto sťažnostný súd vyhodnotil sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú a preto ju zamietol v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.